

Alighogy ezt kimondta, észrevette, hogy az egyik fatörzsön ajtó van, amely a fa belsejébe vezet. — Különös, — gondolta magában, — bár nem különösebb, mint akármilyen más, ami ma történt velem. — Evvel benyitott.

Egyszerre megint a hosszú folyosó tárult eléje a kis üvegasztalkával. — No, ez egyszer okosabb leszek! — mondta, avval lekapta az aranykulcsot és kinyitotta vele az ajtót, amelyik a kertbe vezetett. Azután evett egy kicsit a gombából, mert még volt belőle egy kis darab a zsebében. Amikor körülbelül egy láb magas volt, lement a szűk folyosón, és végre, végre bent volt a gyönyörű kertben, a széles virágágyak és hús szökőkutak között.

NYOLCADIK

A királyné

A kert ajtajához lement, rajta fehér rózsák nyíltak, és szorgalmasan dolgozott rajtuk. Őket. Alisz furcsállott, hogy hollebb ment, hogy kiha. Amint odaért, hallott szót: — Vigyázz Ötös, ne vedd el a festéket!

— Nem tehetek mást, — a Hetes lökte.

A Hetes fölnézett, megint másra kened a festéket.

— Jobb lesz, ha lement, — a Hetes.

Ötös. — Hallom, tegnap a királyné, hogy megértél?

— Miért? — kérdezte.

— Ahhoz semmi közöm, — mondta a Hetes.

— De bizony naponta látom, — szólt az Ötös. —

hogy azért, mert a királyné hagymát vitt foghagyásra.

A Hetes eldobta a